

РЕШЕНИЕ

№ 4269

гр. София, 24.06.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 17.06.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5069** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Л. О. Ф. срещу мълчалив отказ по заявление за достъп до обществена информация, подадено по електронен път до главния прокурор на Република България, заведено с вх.№PRB201900824500I/ 12.03.2019 г.

Жалбоподателката твърди, че до изтичането на 14-дневния срок по чл.28, ал.1 от ЗДОИ не е получила никакъв отговор по подаденото от нея заявление, нито някое от предвидените в закона уведомления. Твърди още, че в съответствие с установената съдебна практика, мълчаливият отказ да се предостави информация е нетърпимо от правото явление.

Като ответник по делото съдът конституира заместника на главния прокурор при ВКП П. Б., в качеството на орган с делегирана по чл.28, ал.2 от ЗДОИ компетентност /Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г./.

По повод приложени към писмения отговор с изх.№768/12.06.2019 г. на Администрацията на главния прокурор писмени доказателства, съдът констатира, че компетентността на ответника по въпроса е отнета, поради което и на основание чл.153, ал.3 от АПК го заличи и конституира служебно като страна по делото компетентния орган-А. П.-заместник на главния прокурор при ВАП.

С писмения отговор, ответникът, чрез процесуалния си представител-юрисконсулт И. К., оспорва допустимостта на жалбата, поради липсата на подлежащ на оспорване акт.

Възражението за недопустимост е аргументирано с доводи, че за ответника не е възникнало задължение за произнасяне, тъй като търсената със заявлението информация не се създава и не се съхранява при него /чл.3, ал.1 от ЗДОИ/-в Прокуратурата на Република България не е налична справка и не се води нарочен регистър, който да съдържа информация по посочените от заявителя критерии. Задължените по ЗДОИ субекти, в съотв. със съдебната практика, нямали задължение да създават нови документи, за да удовлетворяват заявления за достъп. При условията на евентуалност, ако съдът приеме жалбата за допустима, оспорва нейната основателност.

В о.с.з. пред АССГ, жалбоподателката Л. Ф. се явява лично и поддържа жалба, като моли за уважаването ѝ, както и за присъждане на разноските за съдебното производство.

Ответникът, чрез процесуалния си представител- юрисконсулт И. К., поддържа становището, обективизирано в писмения отговор на жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбоподателката на Л. О. Ф. е подала по електронен път заявление за достъп до обществена информация до главния прокурор на Република България, заведено с вх.№PRB201900824500I/12.03.2019 г.

С подаденото заявление е поискала „достъп до информация относно всички посещения на български прокурори в Русия за периода от 2012 г. до 2019 г., както следва:

т.1 Дати на посещението

т.2 Прокурори, участвали в посещението

т.3 Тема на посещението

т.4 Информация за това на чии разноски е било посещението и каква е сумата, изплатена за пътни, квартирни и командировъчни от българска страна за всяко едно пътуване.“

Със Заповед №РД-04-230/21.06.2016 г., на основание чл.138, т.1 и т.2 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/ и чл.28, ал.2 от ЗДОИ, главният прокурор е делегирал компетентността си да взема решения за предоставяне или отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, създавана и съхранявана от Върховната касационна прокуратура, Върховната административна прокуратура, Националната следствена служба и Администрацията на главния прокурор, и да уведомява писмено заявителите за своето решение, както и да уведомява заявителя за липсата на исканата информация на заместника си при ВКП П. Б..

Със Заповед №РД-04-179/21.05.2019 г., на основание чл.138, т.1 и т.2 от ЗСВ и чл.28, ал.2 от ЗДОИ, главният прокурор е отменил Заповед №РД-04-230/21.06.2016 г. и е определил г-жа П.-заместник на главния прокурор при ВАП да взема решения за предоставяне или отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, създавана и съхранявана от Върховната касационна прокуратура, Върховната административна прокуратура, Националната следствена служба и Администрацията на главния прокурор, и да уведомява писмено заявителите за своето решение, както и да уведомява заявителя за липсата на исканата обществена информация.

До подаването чрез ответника на жалбата до съда-25.04.2019 г. и образуването на делото в АССГ на 09.05.2019 г., писмен акт по заявлението липсва. За първи път ответникът изразява становище в писмения отговор по жалбата, с

изх.№768/12.06.2019 г. на Администрацията на главния прокурор и то след като съдът изрично му е указал възможността за това с определението от з.з. на 15.05.2019 г. за насрочване на делото в о.с.з. на 17.06.2019 г.

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице, легитимирано да го направи /чл.147, ал.1 от АП/-поискалият предоставянето на информацията. Достъпът до обществена информация е субективно право, предоставено на физическите и юридическите лица от Конституцията - чл. 41, ал. 1 и 2, във вр. с чл. 4, ал. 1 и 3 ЗДОИ. Конституционният законодател е този, който с оглед на значението на правото на достъп до информация за съществуването на конституционно установения ред, е формулирал същото като право на всеки. Понятието "всеки" в чл. 41, ал. 1 от Конституцията, казва Конституционният съд в своето решение № 7 от 4.06.1996 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 1/1996 г., "очевидно поставя правото да се търси, получава и разпространява информация в общия контекст на комуникационните права", т.е. на свободата на словото, което "представлява един от фундаменталните принципи, върху които се гради всяко демократично общество, и едно от основните условия за неговия напредък и за развитието на всеки човек". Правото на всеки на достъп до информация е част от "цялостната конституционна защита на различните аспекти на процеса на свободна комуникация". Именно поради тази същност на правото на достъп до информация Конституционният съд изрично подчертава изключителната важност "на това да се даде възможност релевантната за управлението на обществените процеси информация да бъде достояние на всеки, който иска да я получи" / Определение № 4156 от 25.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 2761/2014 г., VII о./.

С оглед формата на оспорения акт-мълчалив отказ по заявление за достъп до обществена информация, спазен е и преклузивният срок за подаването на жалбата до съда-чл.149, ал.2 от АПК, вр.чл.28, ал.2 от ЗДОИ.

Разгледана по същество жалбата е основателна, по следните съображения:

В качеството си на държавен орган, главният прокурор е задължен субект по ЗДОИ на основание чл. 3, ал. 1 ЗДОИ. Компетентен да се произнесе по искането за достъп до обществена информация е самият главен прокурор, който е делегирал правомощията си в тази насока на един от заместниците си - Заповед №РД-04-230/21.06.2016 г. и Заповед №РД-04-179/21.05.2019 г.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, същият закон се прилага за достъп до обществена информация, която се създава или съхранява от държавните органи или органите на местно самоуправление в Република България. Предмет на заявлението може да бъде обществена информация, каквато според легалното определение на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Понятието „обществена информация“ следва да бъде възприемано като сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти.

Информацията относно професионалната дейност на прокурорите в България, включително данните във връзка с техни служебни посещения в чужбина, представляват обществена информация. Касае се за данни, свързани с работата на прокурорите, а дейността на съдебната власт като цяло е обект на повишено

обществено внимание. Конкретни проявения от професионалната дейност на магистратите, не следва да бъдат скрити за обществото. Принципите за публичност и прозрачност изрично са залегнали в чл. 5 от Закона за съдебната власт и в процесуалните закони.

При анализа на законовите разпоредби относно реализацията на обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация се налага изводът, че задълженият субект по чл. 3 от ЗДОИ дължи мотивирано писмено произнасяне. Този извод се потвърждава от изричните разпоредби на чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ, изискваща писмено уведомяване на заявителя за взетото решение, както и от чл. 38 и чл. 39 от ЗДОИ, въвеждащи изисквания за форма и съдържание на решението и връчване на решението за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация.

Следователно, налице е законов императив за писмено произнасяне по заявлението, включително и при отказ. Непроизнасянето по заявлението формира мълчалив отказ, който противоречи на нормите на ЗДОИ и подлежи на отмяна само на това основание. В съответствие с установената съдебна практика, при подадено заявление по ЗДОИ, задълженият субект дължи произнасяне с писмен акт по образуваното пред него производство, с който да се произнесе „ по редовността, допустимостта и основателността на искането“ /Определение № 14029/24.11.2014г. по адм.дело №13311/2014 г. на ВАС, V о., Определение № 6655 на ВАС по адм. д.№ 556/2009 г., III о; Определение №5670/25.04.2014 г. по адм.дело №4701/2014 г. по описа на ВАС, VII о., Определение №14029/24.11.2014 г. по адм.дело №13311/2014 г., Решение № 6722 от 16.05.2013 г. на ВАС по адм. д. № 3850/2013 г., VII о и др. / В случаите, когато задължените субекти по чл. 3 от ЗДОИ не се произнесат в срок по подадено пред тях заявление за достъп до обществена информация е налице мълчалив отказ по смисъла на чл. 58, ал. 1 от АПК.

Изложеното налага извода, че единствената призната от закона възможност за процедиране на задължения субект е да постанови изричен писмен акт по подаденото до него заявление за достъп до обществена информация, като писмено уведоми заявителя за това. Мълчалив отказ по ЗДОИ е недопустим.

В конкретния случай, ответникът е проявил процесуална активност едва с писменият отговор по жалбата и е развил доводи, които хронологично и по съществуващото си е следвало да изложи в образуваното пред него административно производство с издаването в срока по чл.28, ал.1 ЗДОИ на надлежен писмен акт. Непроизнасянето в срок на компетентния орган представлява мълчалив отказ, който по ЗДОИ е винаги незаконосъобразен и подлежи на съдебна отмяна. Писменият отговор по жалбата не представлява изпълнение на задължението му за произнасяне с изричен писмен акт по заявлението за достъп до обществена информация. Дължимият писмен акт не може да бъде заместен с писменото становище на ответника по жалбата до съда. Това становище е специално създадено за нуждите на процеса, не е нито официален документ, нито е част от административната преписка по заявлението за достъп до обществена информация, изпратена от ответника на съда.

По тези съображения съдът намери жалбата за основателна.

Отделно от това, за необходимо съдът намира да изложи, че ако писменият отговор по жалбата представляваше допустима форма на произнасяне по заявление за достъп до обществена информация /а той не е, в съотв. със съображенията по-горе/, то предложените в него мотиви са общи и бланкетни. Посочено е само „не е налична

справка и не се води нарочен регистър, който да съдържа информация по посочените от заявителя критерии“. Липсва посочване на реда за извършване на посещения от български прокурори в чужбина / без значение коя е страната на посещение /Русия, в случая или друга държава/, актовете, с които това се разрешава и компетентният да ги издаде орган; начина и срока на съхраняване на тези актове. Едва ли органът твърди, че служебните пътувания на прокурори в чужбина са ставали, без да са издавани изискуемите от нормативните актове документи / Решение № 10583 от 5.08.2014 г. на ВАС по адм. д. № 15293/2013 г., VII о./. Формалните, непълни и бланкетни мотиви не изпълват изискването за мотивираност на акта. При бланкетност на даден акт от фактическа страна, основанията за издаването му не могат да се считат съобщени на жалбоподателя, без което той не би могъл ефективно да оспори законосъобразността на акта, а съда- да упражни дължимия върху него контрол за законосъобразност. Съдът не би могъл да прецени дали информацията не е налична в искания вид, а следва да бъде предмет на допълнително издирване, систематизиране и обобщаване, за да бъде изготвена. Действително, както твърди и ответникът, ако информацията следва да бъде нарочно създадена, за да бъде удовлетворено искането, то това е извън целта на закона и предоставянето на информацията следва мотивирано да бъде отказано. / Решение № 13523 от 6.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 5707/2017 г., V о., Решение № 14510 от 3.12.2014 г. на ВАС по адм. д. № 6024/2014 г., VII о. и др. /. С оглед изхода на спора, предмет на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК, основателно е своевременно заявеното искане за възстановяване на направените от жалбоподателя разноски-10 лева платена държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2, чл. 173 ал. 2, чл. 174 и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд-София-град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Л. О. Ф., мълчалив отказ по заявление за достъп до обществена информация, подадено до главния прокурор на Република България по електронен път и заведено с вх.№PRB2019008245001/12.03.2019 г.

ВРЪЩА делото като преписка на А. П.-заместник на главния прокурор при ВАП, в качеството на орган с делегирана от главния прокурор компетентност по ЗДОИ /Заповед №РД-04-179/21.05.2019 г. и чл.28, ал.2 от ЗДОИ/ за произнасяне с писмен акт по заявлението в 14-дневен срок от постановяване на решението.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на Л. О. Ф. сумата от 10 /десет/ лева, разноски за съдебното производство.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано /чл.40, ал.3 от ЗДОИ/.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ:

